By Igor Horvat & Maras

OVERKILL

Overkill je uz Metallicu, Slayer, Anthrax i Testament vjerojatno najvažniji band koji potječe iz perioda kada je stvoren thrash metal. Iduće godine band će navršiti dvadeset godina postojanja, a ove godine im je izašao trinaesti studijski album. Njihova povijest je previše duga da bi se mogla opisati na ovako malom prostoru koliko je nama na raspolaganju, ali kroz razgovor vođen s Bobby 'Blitz' Ellsworthom i pogledom na njihovu diskografiju gotovo da više ništa ni ne treba reći, jer činjenica je da o njima sve govori njihova muzika koja je uz nas, kako smo spomenuli, skoro dva desetljeća. Oni koji su čuli albume Overkilla ili ih imali priliku vidjeti u live izdanju, svakako će znati o čemu govorim, a oni koji to nisu neka svakako provjere o čemu je riječ jer ovaj band je svojom kvalitetom i dugovječošću zavrijedio da uđe i u rubriku živih legendi.

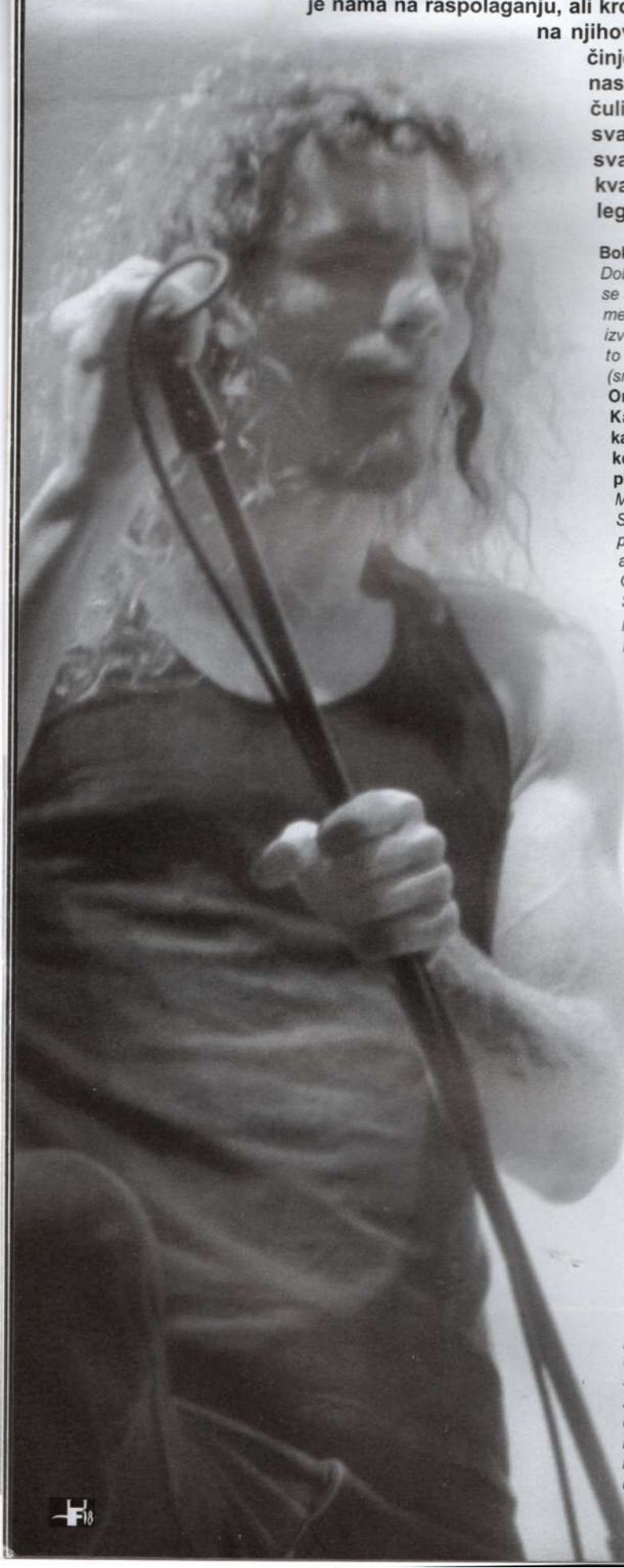

Bok Bobby! Kako si? Odakle zoveš?

Dobro sam, hvala na pitanju. Nalazim se u svojoj kući u New Jerseyu, pored mene su moji psi koje ubrzo moram izvesti u šetnju. Obećao sam im da ću to učiniti nakon ovog interviewa! (smijeh)

Onda ne smijemo gubiti vrijeme. Kako prolazi nova promotivna kampanja i susreti s novinarima koji više-manje uvijek imaju ista pitanja?

Moja je filozofija prilično jednostavna. Svaki novi album koji snimimo nama predstavlja određeni tip nove avanture, novog putovanja koje Overkill vodi na novo odredište. Svaki interview meni je opis posljednje epizode. Kada mi netko postavlja pitanja vezana za prošlost banda, primjerice "Kada ste počeli, kada ste snimili svoj prvi album?", to uvijek bude prilično dosadno. Međutim, ako se radi o posljednjoj, najnovijoj fazi karijere Overkilla, to nikako nije zamorno - naprotiv veoma uzbudljivo i zanimljivo.

Kakvo je trenutno tvoje zdravstveno stanje nakon laganog udara koji si imao prošlog ljeta?

Tko je ovo i zašto ja uopće pričam na telefonu? (smijeh) Ne, sve je u redu. Kao što znaš, prošlo sam ljeto, tijekom jednog festivala u Njemačkoj, pretrpio blaži oblik moždanog udara. On se dogodio u trenutku kada smo svirali stvar 'Necroshine'. Bilo je to veoma čudno iskustvo. Prvo mi je sve postalo bijelo, zatim mi se zacrnilo da bi na kraju sve ispred mene ponovo postalo bijelo. Ništa nisam mogao čuti, nisam imao pojma što se događa. Okrenuo sam se i ugledao D.D. Vernija (bassist Overkilla – op.a.), izraz na njegovom licu bio je potpuno zaprepašten. Gledao me je kao da sam totalno sjeban! (smijeh) Sve se odvijalo u nekom slow motionu, udar me srušio na pod. U razmjeno kratkom vremenskom periodu ostao sam paraliziran, takav sam bio maksimalno šest sati. Čitav događaj iznimno me zbunio - dogodilo mi se nešto o čemu nisam ni sanjao da bi se moglo dogoditi! U početku nisam imao pojma o čemu se radi, no ubrzo je postalo jasno da je udar bio blaži, te da me neće zaustaviti da se bavim onime što volim, a to je naravno glazba. Oporavak je trajao razmjerno kratko - već nakon četiri mjeseca bol je potpuno nestala. Bio sam dobar pacijent, učinio sam sve što mi je bilo rečeno! (smijeh) Ozdravio sam brzo i sada sam sretan zbog toga što se ponovo mogu posvetiti bandu i našoj glazbi. Naš novi album "Killbox 13" najbolji je dokaz da je sa mnom sve u najboljem mogućem redu.

Novi album u sebi nosi 'nesretni' broj trinaest. Da li si praznovjeran i što za tebe znači taj broj?

Ne smatram se praznovjernom osobom, to nikada nije imalo nikakav utjecaj na mene. Ideja zbog koje smo koristili broj trinaest prilično je jednostavna i logična. Istina, "Killbox 13" naš je četrnaesti po redu studijski uradak, no to uključuje mini-LP naziva "Overkill" iz 1984. godine, tako da je novi album trinaesti studijski full length album, da ne bi bilo zabune!

Reci mi ukratko svoje dojmove o najnovijem albumu.

Studio nikada ne napuštamo dok nismo maksimalno zadovoljni produktom, što je jedan od naših standarda. Takav je naš princip rada od samih početaka do danas, ne isključivši ni jedan trenutak karijere ili album. U ovom slučaju ne smatram da smo kreirali nešto potpuno novo, "Killbox 13" stilski je veoma sličan "Bloodletting" albumu. Međutim, kod nas je naravno prisutna veća količina satisfakcije koja je uvijek povezana s činjenicom da si objavio novu kolekciju svojih pjesama. Elemente koje smo postigli novim albumom dobili smo ne mijenjavši dobro poznatu Overkill formulu. Ona se sastoji od toga da uvijek kombiniramo sastojke iz naše prošlosti s onima iz današnjih dana, sadašnjosti. "Killbox 13" pokazuje nekoliko različitih lica Overkilla, a karakterizira ga izrazito sirov zvuk. Posjeduje feeling naših korijena čime je albumu dodana eklektična vrijednost, dakle na neki način "Killbox 13" je ponovno aktiviranje Overkill korijena. Stoga, sasvim sam siguran da će jednog dana, kada budemo napravili osvrt na našu karijeru, "Killbox 13" imati posebno mjesto u povijesti banda.

Taj povratak korijenima je prilično evidentan. Koji su bili razlozi za to?

Slažem se da se na albumu osjeća dosta prošlosti, ali tu ima i puno sadašnjosti. Sve smo nekako obnovili, a u tome je velik utjecaj imao Dave Linsk i način na koji je on vidio te pjesme. U prvi plan smo vratili gitare, ima odličnih solaža, vratili smo zvuk gitara s puno bassa i to je glavni razlog

zašto se osjeća taj staronski 'štih'.

Osobno smatram da je takav razvoj situacije najbolji kada je u pitanju band poput Overkilla – kombinacija prepoznatljivog starog stila i modernog zvuka.

Da, mislim da je cool da band stalno evoluira i napreduje i da se to vidi. Ali mi nikada nismo zaboravili gdje i kako smo počeli, a «Killbox 13» je dokaz za to.

Od posljednjeg albuma, ''Bloodletting'' do ''Killbox 13'' prošlo je tri godine što je neuobičajeno dug vremenski period za Overkill. Zašto je došlo do tolike pauze?

U tom periodu mijenjali smo diskografsku kuću, ali glavni razlog je bila ideja o DVD-u koju smo već duže vrijeme htjeli ostvariti. Znaš, mislim da ovaj band još nikada nije uspio napraviti savršeni album, ali vrlo smo blizu tome da imamo savršeni live show. Zbog toga smo mislili da je snimanje DVD-a vrlo važan dokument kojim ćemo obilježiti jedan dio naše povijesti. Rad na DVD-u dao nam je i puno vremena za rad na «Killbox 13», jer izradom DVD-a i live CD-a praktički smo dobili još godinu dana za dovršavanje albuma. Sada kad pogledam unatrag i sve te događaje u posljednje tri godine, zaista nam je trebalo toliko vremena da sve izvedemo kako treba.

Zbog čega je došlo do promjene diskografske kuće i to u trenutku kada SPV iz dana u dan postaje sve jači, dok Spitfire nije toliko utjecajan, posebno ne u Europi?

Bili smo na SPV-u u Europi, a na Metal Is za ostatak svijeta. Došlo je do situacije da su i SPV i Metal Is postajale sve veće i veće kuće, tako da je naša vrijednost kod njih padala i sve su manje pažnje obraćali na nas. Ideja o promjeni labela bila je bazirana prvenstveno u želji da dobijemo priliku napraviti DVD, te da naša vrijednost raste usporedo s rastom labela. Da bismo napravili ono što želimo potrebno nam je da diskograf obrati pažnju na nas. U ovom času ne znam da li je potez s promjenom diskografa bio pravi ili ne. Nešto više ćemo znati kada završi kampanja reklamiranja ovog albuma. U ovom trenutku situacija je slična onoj kada smo bili na starom labelu. Ne znam da li Spitfire ima distributera u Hrvatskoj, ali znam da je distribucija u ostatku svijeta jednako dobra kao i prije.

O čemu govore tekstovi na «Killbox»-u?

Tekstovi... znaš, tekstove koje pišem uvijek izvlačim iz vlastitih dubina. Svake godine, sa svakim novim albumom ulazim sve dublje u sebe i interesira me što ću tamo pronaći. Ponekad mi se to nimalo ne sviđa, ali dobro je to prihvatiti kada otkriješ što čuči u tebi. Imam osjećaj da su ljudi koji slušaju muziku Overkilla vrlo slični meni samom i da smo svi međusobno slični, barem u srži i da imamo iste nade, snove, strahove, ono što želimo i trebamo, ono što volimo i ne volimo, tako da mislim da se mogu poistovijetiti s muzikom. Ono što sam napravio na ovom albumu još je jedan korak dublje, ali istovremeno sam kao vodič iskoristio sedam smrtnih grijeha, koje sam potražio u sebi. Napisao sam pjesme o zavisti, požudi, ljutnji i ponovo ljutnji, zatim o gramzivosti i to je zaista bila interesantna inspiracija. Zanimljivo je da neke od grijehova koje sam iskoristio u tekstovima, slavim u privatnom •ivotu i neki su sastavni dio mog •ivota i to onaj ugodniji dio, a bilo je dobro iskustvo istra•iti više o sebi bazirano na toj tematici.

Znači li to da je «Killbox 13» mo•da i najosobniji album?

Osoban je, ali mislim da je svaki album osoban, jer praktički od albuma «Horrorscope» pišem na taj način što je vrlo interesantno i motivirajuće, jer sve je bazirano na promjenama u životu koje se stalno događaju. Promjene su konstantne i za mene i za tebe i u životima ljudi koji slušaju naše albume i dolaze na koncerte, u životima čitaoca vašeg magazina. Dakle pišem o stvarima koje su se promijenile, o svojim strahovima, pišem o tome što nije dobro u tome, o stvarima koje me ljute. Mislim da se ljudi s tim mogu poistovijetiti, jer je riječ o stvarnosti, a ne o fantaziji, političkom ili socijalnom komentaru. Sve je to vrlo osobno i što je osobnije to je za mene vrednije.

DISKOGRAFIJA

1984 - Rotten To The Core
1985 - Feel The Fire
1987 - Fuck You
1988 - Under The Influence
1989 - The Years Of Decay
1991 - Horrorscope
1993 - I Hear Black
1994 - W.F.O.
1995 - 10 Years Of Wrecking Your Neck
1996 - The Killing Kind
1997 - From The Underground And Below
1999 - Coverkill
1999 - Necroshine
2000 - Bloodletting
2002 - Wrecking Everything
2003 - Killbox 13

Opet ste imali promjenu u postavi banda. Možeš li predstaviti novog člana ekipe?

Naš novi član banda je Derek Tailer. Upoznali smo Dereka 2000. godine kada smo bili na europskoj turneji s Halfordom. Već prije smo znali da će D.D.Verni morati otići na pola turneje da bi prisustvovao rođenju svog drugog djeteta i netko je trebao uskočiti na mjesto bassiste da ne bismo morali otkazati pola turneje. Naš gitarist Dave Linsk bio je blizak prijatelj s Derekom pa smo se dogovorili da Derek odsvira preostalih osam koncerata na turneji. Odmah nakon toga izgubili smo gitaristu Joe Comeaua koji je otišao pjevati u Annihilator, a pošto se Derek već udomaćio, a on je prvenstveno gitarist a ne bassist i uz to je i odličan i veseo čovjek koji nam se odmah svidio normalno je da je i ostao s nama.

U gotovo dvadestogodišnjoj karijeri banda promjene u postavi su konstantne - zar je toliko teško raditi s tobom i D.D.-em (smijeh)

Pretpostavljam da vlada uvjerenje da D.D. i ja konstantno izbacujemo ljude iz banda. Samo je jedna osoba bila zamoljena da ode iz banda, a to je bio Bobby Gustafson. Svi ostali koji su otišli iz banda otišli su zato jer su to sami htjeli. Sve je vrlo jednostavno, ljudi donose svakakve odluke cijeli život. Sebastian Marino odlučio se za drugi posao i obitelj, Joe Comeau je otišao pjevati u Annihilator, Rob Cadvino je odlučio voziti motorističke utrke, Merit Gant je osnovao obitelj kao i Rat Skates i sve je to razumljivo s obzirom da kod nas vlada pravilo da ako si u bandu, onda si u bandu 100%, a ako to ne možeš možda i nije u redu da si ovdje. Svi koji su otišli, otišli su jer su razumjeli razloge tog pravila i nisu nas htjeli zadržavati zbog svojih životnih preokupacija. Drugo naše pravilo je da nema drugih pravila. Čak bih mogao reći da su zamjene ponekad unijele svježu krv i novu glad tako da smo se D.D., Tim i ja također popeli na njihov nivo inspiracije i svježine. Te su promjene jedina konstanta ovog banda.

Unatoč navedenim problemima stil se rijetko mijenja, čak vas i zovu AC/DC thrash metala!

Pa, jedino je bitno da mi sami znamo što smo. Prvenstveno, mi smo metal band i nije nam va•na popularnost nego stvaranje novih metal albuma i mislim da je to jednostavna formula koja nam zadr•ava prisebnost u glavama. Ako iz cijele slike eliminiramo faktor popularnosti sve se vrti oko stvaranja muzike, tako je lakše stvarati i dobije se iskreniji proizvod. Promjene koje smo napravili tokom godina zbog ljudi koji su prolazili kroz band nisu velike, upravo zato što su svi ti ljudi imali isti cilj kao i mi. To je i razlog zbog kojeg se uvijek dr•imo pravca na kojem smo već godinama i zbog čega ljudi uvijek mogu računati da će Overkill CD uvijek biti Overkill CD.

Želiš li reći nešto za kraj?

Overkill je Overkill, a Hrvatska je Hrvatska i jednog dana će se to dvoje sresti.